RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 101.163 van 26 november 2001
in de zaak A. 105.455/IX-2882.

In zake : Karla HOUDART,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. COOLSAET,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Arthur Goemaerelei 69

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Karla HOUDART op 1 juni 2001 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van :

"1. de beslissing van de directeur-generaal van de administratie gezondheidszorg d.d. 08.02.01 houdende de uitspraak van de tuchtstraf 'afzetting' ten aanzien van verzoekster;
2. de beslissing van de secretaris-generaal van het departement welzijn, volksgezondheid en cultuur dd. 20.04.01 houdende het definitief opleggen van de tuchtstraf 'afzetting' aan verzoekster";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 november 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. COOLSAET, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat B. STAELENS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster was vastbenoemd ambtenaar met de graad van arts bij de afdeling Verzorgingsvoorzieningen van de administratie Gezondheidszorg van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur.

Zij was belast met inspectietaken in de ziekenhuissector, de behandeling van aanvragen tot planningsvergunning, tot erkenning, tot goedkeuring van zorgstrategische plannen en tot bouwsubsidies.

1.2. Op 12 december 2000 formuleert het afdelingshoofd van de afdeling Verzorgingsvoorzieningen een voorstel om aan verzoekster de tuchtstraf "inhouding van salaris ten belope van één vijfde van de nettobezoldiging gedurende drie maanden" op te leggen.

Aan verzoekster wordt ten laste gelegd dat zij blijk heeft gegeven van "manifeste onwil en bewuste deloyaliteit", omdat zij in het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum voor de Vlaamse adviesraad voor de erkenning van verzorgingsvoorzieningen niet het standpunt van de administratie en van de bevoegde Vlaamse minister, maar haar eigen standpunt wou verdedigen.

In het strafvoorstel wordt voorts uiteengezet dat over haar een aantal nota's werden opgesteld "omtrent deloyaal gedrag, gebrek aan collegialiteit en solidariteit, problemen van productiviteit", dat zij op geen enkele nota heeft gereageerd, noch schriftelijk, noch mondeling, dat herhaalde vragen en uitnodigingen tot gesprek zonder meer werden afgewezen, dat zij het planningsgesprek voor de doelstellingen 2000 niet heeft willen voeren en dat zij een efficiënte werking van de afdeling bemoeilijkt en hypothekeert.

1.3. Op 30 januari 2001 wordt verzoekster door de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg gehoord. Zij dient een verweerschrift in.

1.4. Bij besluit van 8 februari 2001 van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg wordt haar vervolgens de tuchtstraf "afzetting" opgelegd.

Dat besluit stelt onder meer :

> "...
> Overwegende dat uit de globaliteit van de ten laste gelegde feiten en de attitude van manifeste onwil van mevrouw Karla HOUDART om zich te schikken naar elementaire regels die een organisatie leefbaar en performant moeten maken blijkt dat de betrokken arts, ondanks de herhaalde formele gedocumenteerde en informele uitnodigingen, aanmaningen en verwittigingen hardnekkig blijft weigeren zich te houden aan te statutaire en deontologische bepalingen die vervat liggen in deel III van het reeds vermelde besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, meer bepaald in artikel III 1, en toegelicht worden in de omzendbrief nr. AZ/MIN/98/4 van 1 september 1998 betreffende de deontologische code voor de personeelsleden van de diensten van de Vlaamse regering; dat voor een goede werking van de dienst het gedrag van de betrokkene, zeker als ambtenaar van niveau A met een voorbeeldfunctie, niet langer getolereerd kan worden; (...) dat, gelet op de volgehouden manifeste onwil om instructies van de hiërarchie te volgen, ondanks herhaalde aanmaningen, de tuchtstraf 'afzetting', bedoeld in artikel IX 2, 5° van voormeld besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, derhalve gerechtvaardigd is; dat na de feiten die zich op 31 oktober 2000 hebben voorgedaan niet in redelijkheid kan worden verwacht dat een lichtere tuchtstraf mevrouw Karla HOUDART tot beterschap zal aanzetten".

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.5. Op 23 februari 2001 stelt verzoekster beroep in bij de raad van beroep.

1.6. Bij brief van 5 april 2001 deelt de griffier van de eerste kamer van de raad van beroep aan de secretaris-generaal van het departement Welzijn,

Volksgezondheid en Cultuur mede dat, aangezien die kamer wegens ziekte van de voorzitter en de ondervoorzitter in de onmogelijkheid verkeerde om te beraadslagen binnen de termijn, vastgesteld in artikel IX 18, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, het artikel IX 18, tweede lid, van dat besluit moet worden ingeroepen (stilzwijgend gunstig advies).

1.7. Bij brieven van 26 en 29 maart 2001 vraagt verzoekster om, niettegenstaande het stilzwijgend gunstig advies van de raad van beroep, door de secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur te worden gehoord. Zij dient eveneens een verweernota in en wordt op 18 april 2001 door de secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur gehoord.

1.8. Bij besluit van de secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 20 april 2001 wordt aan verzoekster de tuchtstraf "afzetting" definitief opgelegd.

Dat besluit luidt als volgt :

"De secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur,

Gelet op het besluit van de Vlaamse Regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel, inzonderheid op deel IX, gewijzigd bij de besluiten van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 en 14 april 2000;

Gelet op het voorstel van tuchtsanctie van 12 december 2000 waarbij door het afdelingshoofd van de afdeling Verzorgingsvoorzieningen, wordt voorgesteld gedurende drie maanden een gedeelte van het salaris van mevrouw Karla HOUDART, arts, in te houden ten belope van één vijfde van de nettobezoldiging;

Gelet op de uitnodiging van 22 december 2000 aan mevrouw Karla HOUDART vanwege de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg, om gehoord te worden in haar verdediging, conform artikel IX 13 van het besluit van de Vlaamse Regering van 24 november 1993 houdende organisatie van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel;

Gelet op het verslag van de hoorzitting van 30 januari 2001, het verweerschrift van mevrouw Karla HOUDART van 30 januari 2001 en haar nota met opmerkingen bij voormeld verslag van 1 februari 2001;

Gelet op het besluit van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg van 8 februari 2001 waarbij in eerste aanleg de tuchtstraf 'afzetting' wordt opgelegd aan mevrouw Karla HOUDART en op de kennisgeving van dat besluit bij aangetekende brief van dezelfde datum;

Gelet op het beroep dat mevrouw Karla HOUDART op 23 februari 2001 heeft ingesteld tegen voormeld besluit van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg;

Gelet op de brief van de griffier van de eerste kamer van de raad van beroep van 5 april 2001, gericht aan de secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur, waarin wordt meegedeeld dat, aangezien die kamer wegens ziekte van de voorzitter en de ondervoorzitter in de onmogelijkheid verkeerde om te beraadslagen binnen de termijn, vastgesteld in artikel IX 18, eerste lid, van voornoemd besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, artikel IX 18, tweede lid, van dat besluit moet worden ingeroepen (stilzwijgend gunstig advies);

Gelet op de brieven van 26 en 29 maart 2001 waarin meesters Ingrid OPDEBEEK en Ann COOLSAET, raadslieden van mevrouw Karla HOUDART, verzoeken om, niettegenstaande het stilzwijgend gunstig advies van de eerste kamer van de raad van beroep, te worden gehoord;

Gelet op de verweernota van 28 maart 2001, die voornoemde raadslieden van mevrouw Karla HOUDART hebben neergelegd;

Gelet op de aangetekende brieven van de secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur van 10 april 2001 waarbij mevrouw Karla HOUDART en haar raadslieden worden opgeroepen om te worden gehoord;

Gelet op het verslag dd. 19 april 2001 van de hoorzitting van 18 april 2001;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART in haar beroepschrift van 23 februari 2001 tegen het besluit van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg van 8 februari 2001 aanvoert :

- dat de haar ten laste gelegde feiten werden uitgebreid in vergelijking met de feiten die haar in het voorstel tot tuchtstraf werden ten laste gelegd;
- dat de strafmaat niet hoger kan zijn dan de oorspronkelijk voorgestelde strafmaat;
- dat slechts marginaal is ingegaan op de bezwaren die zij had geformuleerd toen zij op 30 januari 2001 werd gehoord;
- dat bij de beoordeling van de strafmaat blijkbaar rekening is gehouden met vermeldingen die niet in het persoonlijk dossier zijn opgetekend;
- dat zij het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum heeft afgehandeld met inachtneming van de geldende regelgeving en de gangbare praktijk;

dat zij zich in dit dossier loyaal heeft gedragen ten aanzien van de Vlaamse regering en daarin geen deontologische fout heeft begaan;

- dat zij niet elke schriftelijke en mondelinge communicatie heeft afgewezen;
- dat zij niet heeft geweigerd instructies te aanvaarden van het afdelingshoofd en dat zij de haar toevertrouwde opdrachten heeft uitgevoerd conform de instructies en gemaakte afspraken;
- dat zij niet heeft geweigerd de werklast van een collega met zwangerschapsverlof over te nemen;
- dat zij artsen met minder ervaring en niet-artsen niet het recht ontzegt om hun mening te geven over de uitvoering van het gezondheidsbeleid in concrete dossiers;
- dat zij reeds dertien jaar voor het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werkt, nooit eerder het voorwerp was van een tuchtsanctie en een onberispelijke staat van dienst heeft;
- dat zij het slachtoffer is van het pestgedrag van het afdelingshoofd;

Overwegende dat, luidens artikel IX 18, tweede lid, van voornoemd besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, het door mevrouw Karla HOUDART ingestelde beroep geacht wordt gunstig geadviseerd te zijn door de eerste kamer van de raad van beroep;

Overwegende evenwel dat in het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum, dat de directe aanleiding was voor het voorstel tot tuchtsanctie en voor de in eerste aanleg genomen beslissing tot afzetting, mevrouw Karla HOUDART zich uiterst deloyaal heeft gedragen zowel ten aanzien van de

Vlaamse administratie als ten aanzien van de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen; dat de Vlaamse minister op advies van de administratie op 7 augustus 2000 een voornemen tot weigering van erkenning heeft ondertekend, waartegen de betrokken ziekenhuizen bezwaar hebben ingediend bij de Vlaamse Adviesraad voor Verzorgingsvoorzieningen; dat op de zitting van die Adviesraad de ambtenaar, die het dossier toelicht, geacht wordt het standpunt van de minister te verdedigen; dat mevrouw Karla HOUDART in haar nota dd. 30 oktober 2000 ter voorbereiding van de zitting van de Adviesraad van 31 oktober 2000, waarop voornoemd dossier zou worden behandeld, integendeel lijnrecht is ingegaan tegen de visie en het standpunt van de minister en de administratie; dat zij die schriftelijke nota heeft neergelegd op het secretariaat van de Adviesraad; dat zij zodoende de duidelijke instructies heeft genegeerd, die het afdelingshoofd haar ter zake had gegeven bij e-mail bericht van 19 september 2000 en eveneens met een aangetekende brief van 20 september 2000 en waarbij ze, nadat het afdelingshoofd had vernomen dat ze zich niet achter het standpunt van de minister zou scharen, voor de keuze werd gesteld ofwel het standpunt van de minister te verdedigen ofwel het dossier te bezorgen aan een collega die het standpunt van de minister zou verdedigen; dat slechts door een alert optreden van het afdelingshoofd kon worden voorkomen dat mevrouw Karla HOUDART ter zitting van de Adviesraad niet het standpunt van de administratie en van de minister, maar haar eigen standpunt zou verdedigen, waarbij ze dan nog expliciet wou wijzen op een procedurefout die de administratie volgens haar zou hebben gemaakt, ook al hadden de betrokken ziekenhuizen geen dergelijke fout ingeroepen in hun bezwaarschrift;

Overwegende dat, ook al week het standpunt van de administratie en van de minister af van het standpunt dat mevrouw Karla HOUDART had ingenomen, dit mevrouw Karla HOUDART niet mocht beletten zich nadien loyaal op te stellen ten aanzien van het door de administratie en de minister ingenomen standpunt; dat overigens, indien mevrouw Karla HOUDART zich niet in staat achtte het standpunt van de minister voor de Adviesraad te verdedigen, zij door haar hiërarchische meerderen geenszins verplicht werd naar die zitting te gaan; dat, hoewel normaal het standpunt van de minister ter zitting van de Adviesraad wordt verdedigd door de inspecteur-arts die het dossier tot dan toe heeft behandeld, het afdelingshoofd mevrouw Karla HOUDART bij mailbericht van 19 september 2000 de mogelijkheid had geboden om, indien zij zich niet kon scharen achter het standpunt van de minister, de verdediging van dat standpunt ter zitting van de Adviesraad toe te vertrouwen aan een collega; dat mevrouw Karla HOUDART niettemin halsstarrig heeft gepoogd haar eigen afwijkend standpunt voor de Adviesraad te verdedigen en daarbij de administratie en de minister voor schut te zetten;

Overwegende dat, aangezien mevrouw Karla HOUDART reeds vele jaren als ambtenaar is tewerkgesteld bij het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, zij kon en moest weten dat dergelijke handelwijze totaal onverantwoord was;

Overwegende dat, in tegenstelling tot wat mevrouw Karla HOUDART beweert, die handelwijze wel degelijk een ernstige inbreuk vormt op de deontologische plichten van een ambtenaar, die een tuchtprocedure rechtvaardigt krachtens artikel IX 1 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993; dat luidens artikel III 1, § 1, eerste lid, van hetzelfde besluit een ambtenaar zijn ambt op een loyale en correcte wijze moet uitoefenen onder het gezag van zijn hiërarchische meerderen; dat in de deontologische code, bedoeld in artikel 6, § 1, van hetzelfde besluit, wordt gepreciseerd op het vlak van loyaliteit 'Ook met uw chef werkt u loyaal, open en constructief samen. Zodra een beslissing is genomen, schaart u zich erachter en voert u die snel en efficiënt uit.' en 'Zodra de Vlaamse regering een beslissing genomen heeft, schaart u zich erachter en voert u die snel, efficiënt en plichtbewust uit, met

inachtname van de geldende regelgeving.'; dat in dezelfde code inzake het spreekrecht en de spreekplicht wordt vermeld 'Genomen beslissingen dient u loyaal uit te voeren, ook al stroken ze niet met uw standpunt.'; dat uit voormelde teksten duidelijk blijkt dat een ambtenaar loyaal de beslissingen van zijn meerderen, van de bevoegde minister of van de Vlaamse regering dient uit te voeren, ook al gaat hij zelf niet akkoord met die beslissing; dat de hier bedoelde 'beslissing' niet noodzakelijk een eindbeslissing is; dat ook een voorlopige beslissing of een voornemen tot beslissing een 'beslissing' - d.w.z. een standpuntbepaling - van de daartoe bevoegde overheid veronderstelt; dat een ambtenaar zich dus ook achter een voorlopige beslissing of een voornemen tot beslissing van zijn meerderen, van de bevoegde minister of van de Vlaamse regering loyaal dient op te stellen;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART de feiten die haar met betrekking tot het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum worden ten laste gelegd, niet betwist maar ze in haar verweerschrift, neergelegd bij de hoorzitting van 30 januari 2001, integendeel bevestigt; dat mevrouw Karla HOUDART in dat verweerschrift wel duidelijk laat blijken dat ze niet akkoord kan gaan met de in het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum gevolgde werkwijze en met het door de minister geuite voornemen tot weigering; dat, wat dit laatste betreft, zij meent haar gelijk te kunnen aantonen - en dus haar houding te kunnen wettigen - door te verwijzen naar het advies van de Adviesraad; dat de uitkomst van het dossier in casu irrelevant is, nu de tuchtprocedure geen verband houdt met de inhoudelijke afhandeling van het dossier door mevrouw Karla HOUDART, maar wel met de deloyaliteit die zij ten aanzien van haar meerderen en de bevoegde minister heeft betoond met betrekking tot de verdediging voor de Adviesraad van het door hen ingenomen standpunt;

Overwegende dat deze deloyale houding die er duidelijk op gericht was de administratie en de minister voor schut te zetten ter zitting van de Adviesraad, op zich reeds een zware tuchtstraf rechtvaardigt;

Overwegende dat voor het bepalen van de strafmaat die - in tegenstelling tot wat mevrouw Karla HOUDART beweert - wel hoger kan zijn dan de oorspronkelijk voorgestelde strafmaat (zie artikel IX 23 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 en het commentaar bij artikel IX 11 van hetzelfde besluit), het aangewezen is ook rekening te houden met andere elementen dan de hierboven aangehaalde feiten die aanleiding hebben gegeven tot het opstarten van de tuchtprocedure; dat die feiten immers niet als op zichzelf staande feiten mogen worden beschouwd, maar dat ze moeten worden gekaderd binnen de algemene houding van mevrouw Karla HOUDART ten aanzien van haar meerderen en collega’s;

Overwegende dat in het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum mevrouw Karla HOUDART dus de instructies van haar afdelingshoofd, die vervat lagen in een mailbericht en in een aangetekende brief, niet heeft nageleefd; dat na de zitting van de Adviesraad van 31 oktober 2000, waarop dat dossier werd behandeld, de uitnodiging door het afdelingshoofd voor een gesprek over de feiten door mevrouw Karla HOUDART werd afgewezen; dat tijdens de hoorzitting van 30 januari 2001 mevrouw Karla HOUDART heeft meegedeeld dat zij geen elektronische berichten leest van het afdelingshoofd en dat zij dus ook niet op de hoogte is van de instructies die haar op die wijze gegeven worden; dat zij bovendien tijdens dezelfde zitting heeft bevestigd dat een aangetekend schrijven, waarop zij het handschrift van het afdelingshoofd heeft herkend, ongeopend is gebleven; dat zij, aangezien zij ook niet met het afdelingshoofd wil praten, elke communicatie met het afdelingshoofd onmogelijk maakt; dat het afwijzen van elke communicatie met het afdelingshoofd wordt bevestigd in de verweernota van 28 maart 2001;

Overwegende dat het afwijzen door mevrouw Karla HOUDART van elke mondelinge en schriftelijke communicatie met het afdelingshoofd een systematische en volgehouden houding is die ze reeds een jaar aanneemt, zowel als het om een informeel gesprek gaat als om een statutair voorzien gesprek (planningsgesprek, functioneringsgesprek, opvolgings- of evaluatiegesprek), schriftelijke communicatie of elektronische communicatie omtrent afspraken binnen de afdeling, instructies van de directeur-generaal via het afdelingshoofd of concrete opdrachten inzake timing van bepaalde dossiers; dat deze systematische en volgehouden weigering van communicatie van mevrouw Karla HOUDART in het afgelopen jaar en ten opzichte van haar afdelingshoofd extreme vormen heeft aangenomen, zoals uit het bovenstaande blijkt;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART de weigering van elke mondelinge en schriftelijke communicatie met het afdelingshoofd wijt aan pesterijen vanwege het afdelingshoofd dat zij om die pesterijen te staven, ook verwijst naar de aan haar gerichte nota's van het afdelingshoofd; dat echter noch uit de nota's noch uit de kopies van door het afdelingshoofd aan mevrouw Karla HOUDART gerichte mailberichten, die zich in het tuchtdossier bevinden, enig pestend karakter blijkt; dat integendeel uit het dossier blijkt dat in haar briefwisseling naar mevrouw Karla HOUDART toe het afdelingshoofd zich neutraal opstelt en daarbij steeds, altijd maar weer, inspanningen en suggesties doet om de communicatie met mevrouw Karla HOUDART te verbeteren en afspraken te maken; dat het feit dat mevrouw Karla HOUDART in een aantal van die nota's in gebreke werd gesteld, nog niet betekent dat ze een pestende inhoud hebben; dat, mocht mevrouw Karla HOUDART het optreden van het afdelingshoofd inderdaad als pesterij ervaren, het verbazing wekt dat zij die toestand niet vroeger heeft aangeklaagd bij de daarvoor geëigende instanties zoals ondermeer de departementale opdrachthouder HRM; dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit kan blijken dat ze vóór aanvang van de tuchtprocedure die toestand heeft aangeklaagd; dat zij er nergens in slaagt om te bewijzen dat er effectief sprake is van pesterijen; dat mevrouw HOUDART zich blijkbaar ten onrechte probeert te manoeuvreren in een slachtofferrol;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART dus haar houding ten aanzien van het afdelingshoofd tracht te rechtvaardigen vanuit de persoon van het afdelingshoofd; dat zij laat uitschijnen dat de problemen ontstaan zijn na de aanstelling van het huidige afdelingshoofd; dat deze voorstelling van zaken de waarheid echter geweld aandoet, aangezien zij in het verleden ten opzichte van het vroegere afdelingshoofd, de heer Jan Van HEUVERSWYN, weliswaar minder systematisch maar niet minder expliciet evenzeer geweigerd heeft afspraken te maken of na te komen;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART aanvoert dat in het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum de minister door de administratie verkeerd zou geadviseerd zijn, niettegenstaande dat advies toch werd genomen in een vergadering waaraan alle op dat ogenblik aanwezige artsen van de afdeling Verzorgingsvoorzieningen hebben deelgenomen; dat mevrouw Karla HOUDART in haar stelling niet alleen de deskundigheid betwist van elke ambtenaar die geen arts is of als arts onvoldoende jaren ervaring heeft maar bovendien haar hiërarchische meerderen en daarna de minister het recht ontzegt om in een juridisch-technisch dossier, dat besproken is op een vergadering van alle aanwezige artsen en deskundige dossierbehandelaars van de afdeling Verzorgingsvoorzieningen, een ander advies te formuleren of tot een andere conclusie te komen dan deze die mevrouw Karla HOUDART had geformuleerd; dat het nochtans niet aan mevrouw Karla HOUDART toekomt om de deskundigheid van haar collega's en haar meerderen te beoordelen, maar dat zij zich, zoals hierboven gesteld, loyaal dient op te stellen ten aanzien van een beslissing die door haar hiërarchische meerdere of door de minister is genomen, zelfs op voorstel van een collega wiens deskundigheid zijzelf niet hoog inschat;

Overwegende dat mede uit haar houding in het dossier betreffende het Limburgs Oncologisch Centrum overduidelijk blijkt dat mevrouw Karla HOUDART vanuit haar deskundigheid als geneesheer alleen aan collega's artsen met jarenlange ervaring het recht toekent hun mening te geven over de uitvoering van het gezondheidsbeleid in concrete dossiers; dat deze uitgesproken houding artsen met minder jaren dienst en administratieve medewerkers, soms met jarenlange ervaring, tegen de borst stoot en demotiveert;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART heeft geweigerd om in solidariteit met haar collega's artsen een deel van de werklast van een collega in zwangerschapsverlof over te nemen of alleszins, in weerwil van de opdracht die het afdelingshoofd had gegeven, geen enkel dossier van betrokken collega heeft behandeld;

Overwegende dat het vanuit het oogpunt van de werking van de administratie onmogelijk kan aanvaard worden dat een ambtenaar de beslissing van een meerdere naast zich neerlegt om de eenvoudige reden dat deze ambtenaar een andere interpretatie van de regelgeving of van de feiten voorstaat; dat, mocht elke ambtenaar zo reageren en handelen, de werking van de administratie totaal onmogelijk zou worden en zou leiden tot willekeurige en tegenstrijdige beslissingen, wat door de burgers - voor wie de administratie uiteindelijk werkt - onmogelijk zou kunnen worden geaccepteerd; dat éénmaal door de meerdere een beslissing is genomen, alle ambtenaren van zijn dienst die beslissing loyaal moeten uitvoeren; dat een ambtenaar niet kan eisen dat bepaalde dossiers enkel door hem of haar mogen worden behandeld; dat een ambtenaar werkt binnen een administratie waarbij - zoals in elke organisatie - regels en hiërarchie dienen te worden gerespecteerd;

Overwegende dat door haar eigenzinnige, totaal onaanvaardbare handelwijze in het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum mevrouw Karla HOUDART de vertrouwensrelatie tussen de Vlaamse overheid en haarzelf helemaal heeft opgeblazen; dat de werking van de Vlaamse overheid immers wordt gehypothekeerd, wanneer haar ambtenaren eigen standpunten naar buiten brengen die indruisen tegen de genomen overheidsbeslissingen; dat daardoor de geloofwaardigheid van de Vlaamse overheid ernstig zou worden geschaad;

Overwegende dat met inachtneming van de ruimere context van onwil in hoofde van Karla HOUDART, waarbinnen die handelwijze dient te worden gesitueerd en waarbinnen ook gesprekken met het afdelingshoofd die statutair zijn opgelegd, door mevrouw Karla HOUDART geweigerd worden (onder andere blijkt uit het ploeg-planningsdocument dat zelfs het planningsgesprek geweigerd wordt), duidelijk geen heil te verwachten is van een lichtere tuchtstraf; dat de positie van mevrouw Karla HOUDART binnen de organisatie definitief onmogelijk geworden is; dat er anders over oordelen, niet vol te houden is ten opzichte van de overige personeelsleden van de Vlaamse administratie en de hele werking van de Vlaamse administratie zou ondermijnen;

Overwegende dat mevrouw Karla HOUDART als ambtenaar van niveau A, die boogt op een jarenlange ervaring, een voorbeeldfunctie zou moeten vervullen ten opzichte van de andere ambtenaren; dat mevrouw Karla HOUDART, ondanks haar grote deskundigheid die trouwens door niemand wordt betwist, door haar handelwijze en gedragingen het door de Vlaamse overheid in haar gestelde vertrouwen derwijze heeft beschaamd dat de tuchtstraf 'afzetting', bedoeld in artikel IX 2, 5 van voormeld besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, voor de hand ligt;

Overwegende dat het dan ook past de tuchtstraf 'afzetting' definitief uit te spreken;

Overwegende dat er in deze tuchtprocedure geen sprake is van de schending van de artikelen IX 7, IX 8, IX 9 en IX 23, tweede lid, van het besluit van de

Vlaamse regering van 24 november 1993, van de rechten van verdediging en de hoorplicht, van artikel IX 15, tweede lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 en van de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen) dat in het voorstel tot tuchtsanctie trouwens door het afdelingshoofd wordt gesteld dat mevrouw Karla HOUDART heeft verklaard dat zij in principe brieven van het afdelingshoofd niet wil openen en geen gesprek wil voeren met het afdelingshoofd; dat in het voorstel tot tuchtsanctie tevens sprake is van deloyaal gedrag, gebrek aan solidariteit en collegialiteit, problemen van productiviteit; dat bovendien uit het dossier blijkt dat de tuchtprocedure zoals omschreven in het Vlaams Personeelsstatuut strikt werd gevolgd; dat bovendien door de hoorzitting van 18 april 2001 aan mevrouw Karla HOUDART nog een bijkomende kans werd geboden om haar standpunt te verdedigen;

Overwegende dat er evenmin sprake is van een schending van artikel IX 25 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993; dat in het kader van het planningsgesprek ploeg 2000 een aangetekende brief werd gestuurd op 18 mei 2000 aan mevrouw Karla HOUDART, dit omwille van het feit dat, ondanks verschillende pogingen van het afdelingshoofd, een planningsgesprek werd geweigerd door mevrouw Karla HOUDART; dat daarbij in bijlage de nota werd gevoegd die aan mevrouw Karla HOUDART was overhandigd op 12 april 2000, met bijlagen (zie het planningsdocument 'ploeg'-planning); dat bij het voorstel tot tuchtsanctie onder andere de brief van 20 september 2000 was gevoegd waarbij aan mevrouw Karla HOUDART een gedocumenteerde nota was gevoegd in het kader van de evaluatie ploeg 2000,

BESLUIT

Artikel 1. Aan mevrouw Karla HOUDART, stamnummer 5806540/23, arts, bij de afdeling Verzorgingsvoorzieningen van de administratie Gezondheidszorg, wordt de tuchtstraf 'afzetting' definitief opgelegd.

Art. 2. Het besluit van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg van 8 februari 2001, waarbij aan mevrouw Karla HOUDART de tuchtstraf 'afzetting' wordt opgelegd, wordt opgeheven.

Art. 3. Dit besluit treedt in werking de dag nadat het per aangetekende brief aan mevrouw Karla HOUDART is meegedeeld.

Art. 4. Een kopie van dit besluit zal worden meegedeeld aan het Rekenhof en aan de griffier van de raad van beroep.

Brussel, 20 april 2001.

De secretaris-generaal van het departement Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur".

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. <u>Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing</u>.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de beslissing van de directeur-generaal werd opgeheven door de in beroep genomen beslissing van de secretaris-generaal en verzoekster er dan ook geen belang bij heeft om de beslissing van de directeur-generaal aan te vechten;

2.2. Overwegende dat verzoekster overeenkomstig artikel IX 17 van het besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993 houdende Organisatie

van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en de regeling van de rechtspositie van het personeel (hierna : "het Vlaams personeelsstatuut") tegen het besluit van 8 februari 2001 van de directeur-generaal van de administratie Gezondheidszorg beroep heeft instelt bij de raad van beroep; dat luidens artikel IX 15, derde lid, van het Vlaams personeelsstatuut, zoals gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000, dit beroep de uitwerking van de tuchtstraf opschort; dat als gevolg van het devolutief karakter van het administratief beroep het besluit van 20 april 2001 van de secretaris-generaal van het departement Leefmilieu en Infrastructuur waarbij aan verzoekster definitief de tuchtstraf “afzetting” wordt opgelegd in de plaats gekomen is van het besluit van 8 februari 2001 van de directeur-generaal, zodat dit besluit niet voor vernietiging en derhalve ook niet voor schorsing vatbaar is; dat verzoeksters vordering ten aanzien van het besluit van 8 februari 2001 van de directeur-generaal niet ontvangen kan worden;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat verzoekster met betrekking tot de eerste voorwaarde in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen IX 7, IX 8, IX 9 en IX 23, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut, van de rechten van verdediging en van de hoorplicht, van artikel IX 15, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat "de ten laste gelegde feiten zowel in de beslissing van de directeur-generaal van de administratie gezondheidszorg, als in de beslissing van de secretaris-generaal van het departement welzijn, volksgezondheid en cultuur, werden uitgebreid in vergelijking met de tenlastelegging geformuleerd in het strafvoorstel en de oproepingsbrief, zonder dat verzoekster zich hiertegen kon verweren en zonder dat dit afdoende werd gemotiveerd"; dat zij in een eerste onderdeel uiteenzet dat de artikelen IX 7, IX 8 en IX 9 van het Vlaams personeelsstatuut een duidelijk onderscheid maken tussen de overheid die de tuchtstraf voorstelt en de overheid die de tuchtstraf uitspreekt en dit

onderscheid wordt genegeerd als de overheid die de tuchtstraf uitspreekt zelf feiten aan de tenlastelegging toevoegt; dat zij in een tweede onderdeel van het middel laat gelden dat zij zich door de uitbreiding van de tenlastelegging niet heeft kunnen verdedigen en in een derde onderdeel dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, omdat niet werd gemotiveerd waarom de tuchtoverheid van oordeel was dat de tenlastelegging in de beslissing mocht worden uitgebreid;

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota betwist dat de tenlastelegging werd uitgebreid; dat zij argumenteert dat in het tuchtvoorstel in verband met de strafmaat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de negatieve nota's in het kader van de evaluatie en dat aldus door het afdelingshoofd van meet af aan uitdrukkelijk was aangegeven dat de straf moest gemotiveerd worden vanuit andere feitelijkheden waarin de tuchtfeiten kaderden; dat verzoekster in haar verweer eveneens op de voorgeschiedenis van de zaak is ingegaan;

3.1.3. Overwegende dat luidens artikel IX 23, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut de tuchtoverheid slechts feiten mag in aanmerking nemen die de tuchtprocedure gerechtvaardigd hebben zodat geen nieuwe feiten aan de tenlastelegging mogen worden toegevoegd; dat te dezen in het tuchtvoorstel van het afdelingshoofd aan verzoekster een deloyale houding bij de behandeling van het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum ten laste wordt gelegd en "een ernstige tuchtsanctie" wordt voorgesteld "te meer daar ten aanzien van betrokkene een aantal negatieve nota's in het kader van PLOEG (evaluatiesysteem) zijn opgesteld, aan haar meegedeeld en in haar persoonlijk evaluatiedossier gestoken"; dat over die nota's het volgende wordt vermeld :

> "Deze nota's bevatten feiten, gestaafd met documenten, omtrent deloyaal gedrag, gebrek aan collegialiteit en solidariteit, problemen van productiviteit. Te noteren valt dat de laatste, haar aangetekend verzonden nota van 20.9.2000, in bijlage ook een copie bevat van de verwittiging per mail in dossier LOC Limburg.
>
> Betrokkene kan dus niet beweren dat zij niet op de hoogte was. Zij heeft op geen enkele nota gereageerd, noch schriftelijk, noch mondeling. Herhaalde vragen en uitnodigingen tot gesprek werden zonder meer afgewezen. Zelfs het planningsgesprek voor de doelstellingen 2000 heeft zij niet willen voeren; de documenten werden haar aangetekend opgestuurd. Zij bemoeilijkt en hypotheceert een efficiënte werking van de afdeling";

dat de aan verzoekster ten laste gelegde feiten bijgevolg reeds in het tuchtvoorstel niet beschouwd zijn als een eenmalig, op zichzelf staand incident, maar integendeel gesitueerd zijn in een ruimere context van deloyaal gedrag, gebrek aan collegialiteit en solidariteit, en problemen van productiviteit; dat in de bestreden beslissing wordt

overwogen "dat het voor het bepalen van de strafmaat (...) aangewezen is ook rekening te houden met andere elementen dan de hierboven aangehaalde feiten die aanleiding hebben gegeven tot het opstarten van de tuchtprocedure; dat die feiten immers niet als op zichzelf staande feiten mogen worden beschouwd, maar dat ze moeten worden gekaderd binnen de algemene houding van mevrouw Karla HOUDART ten aanzien van haar meerderen en collega's" en hierover wordt uiteengezet dat verzoekster "elke communicatie met het afdelingshoofd onmogelijk maakt", dat die houding van verzoekster niet vanuit de persoon van het afdelingshoofd kan gerechtvaardigd worden, aangezien zij ook reeds ten opzichte van het vroegere afdelingshoofd "systematisch maar niet minder expliciet evenzeer geweigerd heeft afspraken te maken of na te komen", en dat zij "heeft geweigerd om in solidariteit met haar collega's artsen een deel van de werklast van een collega in zwangerschapsverlof over te nemen of alleszins, in weerwil van de opdracht die het afdelingshoofd had gegeven, geen enkel dossier van betrokken collega heeft behandeld"; dat het aan verzoekster ten laste gelegde tuchtfeit van deloyale houding bij de behandeling van het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum, zowel in het strafvoorstel van het afdelingshoofd als in de bestreden beslissing niet als een geïsoleerd incident is gezien, maar als een uiting van de algemene houding van verzoekster, die gekenmerkt wordt door deloyaal en niet collegiaal gedrag zodat bezwaarlijk sprake kan zijn van uitbreiding van de oorspronkelijke tenlastelegging; dat het middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van :

> "de artikelen IX 7, IX 8, IX 9 en IX 15, eerste lid, van het personeelsstatuut, van de rechten van verdediging en de hoorplicht, van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van artikel IX 15, tweede lid, van het personeelsstatuut en van de formele motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen), en van de materiële motiveringsplicht, doordat in de bestreden beslissing de strafmaat werd verhoogd van de op één na laagste tuchtstraf (inhouding van salaris) naar de zwaarste tuchtstraf (afzetting) zonder dat hiertoe aanleiding bestond of zonder dat dit afdoende formeel werd gemotiveerd";

dat zij in een eerste onderdeel stelt dat het bepalen van de strafmaat aan het afdelingshoofd toekomt, en niet aan de directeur-generaal of aan de secretaris-generaal; in een tweede onderdeel dat de verhoging van de strafmaat ertoe leidt dat zij zich omtrent de strafmaat niet heeft kunnen verdedigen; in een derde onderdeel dat de straf in geen enkele redelijke verhouding staat tot de ten laste gelegde feiten, te meer daar de voorgestelde straf veel lichter was en zij een onberispelijke staat van

dienst heeft met een blanco tuchtverleden, en in een vierde onderdeel dat de tuchtoverheid niet op een afdoende wijze heeft gemotiveerd waarom de voorgestelde strafmaat niet kon volstaan;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij samengevat op het eerste onderdeel van dit middel antwoordt dat de beslissing om een zwaardere tuchtstraf op te leggen dan werd voorgesteld, geen inbreuk vormt op de bevoegdheid van de overheid die het strafvoorstel formuleert; op het tweede onderdeel dat verzoekster zich wat de strafmaat betreft heeft kunnen verdedigen, doordat zij tegen de beslissing van de directeur-generaal een administratief beroep heeft kunnen instellen; op het derde onderdeel dat het feit dat een zwaardere straf wordt opgelegd dan werd voorgesteld als zodanig niet onredelijk of onevenredig is en op het vierde onderdeel dat de vaststelling dat er wat verzoekster betreft geen beterschap mag verwacht worden geen stijlformule is, maar een pertinente motivering om tot de zwaarste tuchtstraf te beslissen;

3.2.3. Overwegende dat luidens artikel IX 11 van het Vlaams personeelsstatuut het tuchtvoorstel uitdrukkelijk de tuchtstraf moet vermelden die wordt voorgesteld; dat geen enkele bepaling van het Vlaams personeelsstatuut evenwel de tuchtoverheid verbiedt om een zwaardere tuchtstraf op te leggen, dan initieel is voorgesteld; dat immers artikel IX 23 van het Vlaams personeelsstatuut alleen bepaalt dat de tuchtoverheid geen zwaardere tuchtstraf kan uitspreken dan de straf die uitgesproken is voorafgaand aan het beroep zodat het instellen van beroep niet tot een strafverzwaring kan leiden en zodat de betrokkene zich steeds nuttig kan verdedigen, zelfs indien door de tuchtoverheid in eerste aanleg een zwaardere tuchtstraf wordt uitgesproken dan initieel is voorgesteld; dat het eerste onderdeel van het tweede middel derhalve niet ernstig is; dat verzoekster tegen de beslissing van de directeur-generaal waarbij zij werd afgezet administratief beroep heeft ingesteld, zodat zij, wat de strafmaat betreft, zich nuttig heeft kunnen verdedigen; dat de omstandigheid dat een zwaardere tuchtstraf werd uitgesproken dan door het afdelingshoofd werd voorgesteld, dienvolgens ook haar recht van verdediging niet heeft aangetast, zodat ook het tweede onderdeel van dat middel niet ernstig is; dat het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden is wanneer het bestuur op evidente wijze een onredelijk gebruik heeft gemaakt van zijn bevoegdheid; dat, met andere woorden het niet denkbaar is dat enige, naar redelijkheid beslissende overheid de betrokken beslissing zou kunnen uitvaardigen; dat in tuchtzaken de overheid bij het bepalen van de strafmaat over een bijzonder ruime appreciatiebevoegdheid beschikt

en dat de Raad van State derhalve enkel een kennelijk volkomen in wanverhouding tot de fout staande straf als onwettig kan beschouwen, dit wil zeggen een straf waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die fout zou opleggen; dat te dezen uit het administratief dossier blijkt dat de deloyale houding van verzoekster bij de behandeling van het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum geen eenmalig, geïsoleerd incident is geweest, maar integendeel het culminatiepunt vormt van een voortdurende negatieve houding van verzoekster ten opzichte van haar meerderen en collega's, waardoor zij de behoorlijke werking van de dienst in het gedrang heeft gebracht; dat in die omstandigheden het opleggen van de zwaarste tuchtstraf, die de definitieve verwijdering van verzoekster uit de organisatie tot gevolg heeft, niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt evenmin als de omstandigheid dat door het afdelingshoofd een lichtere tuchtstraf werd voorgesteld en de omstandigheid dat aan verzoekster niet eerder een tuchtstraf werd opgelegd; dat het derde onderdeel van het middel niet ernstig is; dat met betrekking tot de motivering over de strafmaat de bestreden beslissing luidt als volgt :

> "- 'dat door haar eigenzinnige, totaal onaanvaardbare handelwijze in het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum mevrouw Karla HOUDART de vertrouwensrelatie tussen de Vlaamse overheid en haarzelf helemaal heeft opgeblazen';
> - 'dat met inachtneming van de ruimere context van onwil in hoofde van Karla HOUDART, waarbinnen die handelwijze dient te worden gesitueerd en waarbinnen ook gesprekken met het afdelingshoofd die statutair zijn opgelegd, door mevrouw Karla HOUDART geweigerd worden (...), duidelijk geen heil te verwachten is van een lichtere tuchtstraf dat de positie van mevrouw Karla HOUDART binnen de organisatie definitief onmogelijk geworden is; dat er anders over oordelen, niet vol te houden is ten opzichte van de overige personeelsleden van de Vlaamse administratie en de hele werking van de Vlaamse administratie zou ondermijnen';
> - 'dat mevrouw Karla HOUDART als ambtenaar van niveau A, die boogt op een jarenlange ervaring, een voorbeeldfunctie zou moeten vervullen ten opzichte van de andere ambtenaren; dat mevrouw Karla HOUDART, ondanks haar grote deskundigheid die trouwens door niemand wordt betwist, door haar handelwijze en gedragingen het door de Vlaamse overheid in haar gestelde vertrouwen derwijze heeft beschaamd dat de tuchtstraf 'afzetting', bedoeld in artikel IX 2, 5° van voormeld besluit van de Vlaamse regering van 24 november 1993, voor de hand ligt'";

dat die motivering bezwaarlijk kan afgedaan worden als gebrekkig om aan te duiden waarom aan verzoekster, in afwijking van het voorstel van het afdelingshoofd, de zwaarste straf wordt opgelegd; dat het vierde onderdeel van het middel evenmin ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van artikel IX 25 van het Vlaams personeelsstatuut; dat zij hierbij doet gelden dat de bestreden tuchtstraf gebaseerd is op een aantal verjaarde feiten; dat zij als verjaard beschouwt het afwijzen van communicatie gedurende het jaar 2000, de weigering om afspraken te maken met het vorige afdelingshoofd en de weigering om deze afspraken na te komen, de weigering instructies te aanvaarden, het laattijdig uitvoeren van opdrachten en de weigering om dossiers van een collega met zwangerschapsverlof over te nemen; dat ook geen rekening mocht worden gehouden met de feiten die enkel vermeld werden in de nota's van 12 april 2000 en 20 september 2000, aangezien die nota's niet in haar persoonlijk dossier werden gevoegd;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de tuchtoverheid naar feiten van meer dan zes maanden voor het instellen van de tuchtvervolging kan verwijzen om de voorgeschiedenis van de zaak te situeren en om op de verweermiddelen van verzoekster te antwoorden; dat zij ook betwist dat de nota's van 12 april 2000 en 20 september 2000 niet in het persoonlijk dossier van verzoekster werden gevoegd, dat verzoekster trouwens erkent de nota van 12 april 2000 te hebben ontvangen en dat de nota van 20 september 2000 aan verzoekster met een aangetekend schrijven is toegestuurd, zodat zij in het kader van de tuchtprocedure in aanmerking mochten worden genomen;

3.3.3. Overwegende dat luidens artikel IX 25, eerste lid, van het Vlaams personeelsstatuut de tuchtvordering alleen betrekking mag hebben op feiten die werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de vordering wordt ingesteld; dat dit evenwel niet belet dat de tuchtoverheid bij het bepalen van de strafmaat rekening kan houden met feiten die zich situeren buiten de termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum van het instellen van de tuchtvordering; dat bovendien als de tuchtoverheid niet zozeer geïsoleerde feiten, maar veeleer de houding van de betrokkene of een opeenvolging van feiten, als de uiting van een voortdurende laakbare gedraging, wil bestraffen het laatste feit als aanvang van de verjaringstermijn geldt, zodat te dezen de tuchtoverheid, om de deloyale en oncollegiale houding van verzoekster ten opzichte van haar meerderen en collega's te illustreren terecht feiten aanhaalt die zich meer dan zes maanden voor het instellen van de tuchtvordering hebben voorgedaan; dat met betrekking tot de nota's van 12 april 2000 en 20 september 2000 samen met de verwerende partij kan worden vastgesteld dat zij aan verzoekster overhandigd respectievelijk aangetekend

werden opgestuurd en bij het tuchtdossier werden gevoegd; dat bijgevolg niet ingezien wordt hoe het eventueel ontbreken van die stukken in het persoonlijk dossier van verzoekster haar zou hebben kunnen schaden; dat het middel derhalve niet ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending aanvoert van artikel IX 15, tweede lid, van het Vlaams personeelsstatuut, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht; dat zij hierbij stelt dat de argumenten en middelen vervat in haar verweerschrift "slechts in algemene bewoordingen en vage volzinnen (worden) ontmoet" en dat "op een aantal pertinente opmerkingen inzake de gevolgde procedure en de grond van de zaak (...) eenvoudigweg niet geantwoord (wordt)"; dat het ten laste gelegde feit in het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum niet afdoende bewezen is; dat "alle andere bijkomende ten laste gelegde feiten (...) loutere beweringen (zijn)"; dat tenslotte de tuchtoverheid niet afdoende heeft gemotiveerd waarom het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum een tuchtfeit is, en dat de strafmaat niet afdoende gemotiveerd werd;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de tuchtoverheid als orgaan van het actief bestuur niet op de verweermiddelen van verzoekster moet antwoorden, dat het volstaat dat de verweermiddelen door de overheid onderzocht werden, dat duidelijk is aangegeven dat de feiten als zodanig niet betwist worden, en dat die feiten een uiterst ernstige inbreuk op de loyaliteitsplicht uitmaken; dat de feiten die werden aangevoerd om de strafmaat te verantwoorden blijken uit het tuchtdossier en uit het persoonlijk dossier van verzoekster, en dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt uiteengezet dat het bestuur niet kan functioneren als elke ambtenaar enkel het eigen standpunt en het eigen gelijk wil verdedigen tegen het door de hiërarchie ingenomen standpunt in;

3.4.3. Overwegende dat de verplichting tot formele motivering het de betrokkene mogelijk moet maken om de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht; dat dit in tuchtzaken betekent dat de motivering aan de gestrafte duidelijk moet maken welke feiten de overheid in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, wanneer zulks niet duidelijk is, een inbreuk op de tucht uitmaken, en waarom zij de uiteindelijke tuchtstraf rechtvaardigen; dat genoemde verplichting niet betekent dat de overheid op de

argumenten die de betrokkene te zijner verdediging aanvoert moet antwoorden; dat het immers volstaat dat de argumentatie van de betrokken ambtenaar in de besluitvorming is betrokken; dat te dezen de lezing van de bestreden beslissing noopt tot de conclusie dat expliciet en in duidelijke bewoordingen op de essentiële argumenten uit het verweerschrift van verzoekster geantwoord wordt; dat verzoeksters kritiek op dat punt niet ernstig is; dat verzoekster tijdens de tuchtprocedure en ook in haar voorliggend verzoekschrift niet ontkent dat zij in het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum voor de Vlaamse adviesraad voor de erkenning van verzorgingsvoorzieningen niet het standpunt van de administratie en van de bevoegde Vlaamse minister, maar haar persoonlijk standpunt wou verdedigen; dat zij evenwel betwist dat dit een tuchtfeit zou zijn; dat zij aldus opzettelijk er aan voorbijgaat dat in de bestreden beslissing zeer omstandig en op afdoende wijze is uiteengezet dat haar handelwijze in dit dossier een manifeste inbreuk op de loyaliteitsverplichting vormt; dat derhalve haar argumentatie in dat verband bezwaarlijk ernstig kan worden genomen; dat verzoekster ook niet aanneembaar maakt waarom volgens haar de tuchtoverheid op grond van de talrijke dossierstukken die haar voortdurend wangedrag maar al te duidelijk illustreren, niet naar recht en redelijkheid tot een voorstelling van de feiten is kunnen komen; dat tenslotte in het vierde onderdeel van het tweede middel reeds uiteengezet is dat in de bestreden beslissing op afdoende wijze is gemotiveerd waarom aan verzoekster de zwaarste tuchtstraf wordt opgelegd;

3.5.1. Overwegende dat verzoekster in een vijfde middel de schending aanvoert van "de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen"; dat zij hierbij stelt dat de tuchtstraf werd opgelegd voor feiten die geen tuchtfeiten zijn en de verwerende partij in gebreke blijft afdoende te motiveren waarom de feiten die haar ten laste worden gelegd tuchtfeiten zijn; dat zij uiteenzet dat de tuchtprocedure moet gezien worden in de context van "een voortdurend pestgedrag door het afdelingshoofd", dat haar bij de behandeling van het dossier Limburgs Oncologisch Centrum geen gebrek aan loyaliteit kan worden verweten en dat ook de andere in de bestreden beslissing geformuleerde tuchtbetichtingen niet bewezen zijn; dat wat dit laatste betreft zij betwist dat zij elke schriftelijke en mondelinge communicatie heeft afgewezen, dat zij weigert instructies van het afdelingshoofd te aanvaarden en opdrachten van de directeur-generaal en de secretaris-generaal niet uitvoert, dat zij weigert de werklast van een collega in zwangerschapsverlof over te nemen en dat zij

alleen artsen met jarenlange ervaring het recht toekent hun mening te geven over de uitvoering van het gezondheidsbeleid in concrete dossiers;

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat verzoekster uit de uiteenzetting van het middel doet blijken te weten waarom zij werd afgezet; dat haar verwijten aan het adres van het afdelingshoofd geen steek houden, en dat het afdelingshoofd zich integendeel zeer geduldig en tactvol heeft opgesteld; dat het overduidelijk is dat verzoekster bij de behandeling van het dossier van het Limburgs Oncologisch Centrum niet loyaal gehandeld heeft, niet loyaal wenste te handelen en zelfs vanuit haar onaanvaardbare vooringenomenheid niet wil begrijpen wat loyaliteit betekent; dat de feiten die worden vermeld tot motivering van de zwaarte van de straf en ter weerlegging van de door verzoekster ingeroepen argumenten afdoende bewezen zijn door de stukken van het dossier;

3.5.3. Overwegende dat met betrekking tot het aan het afdelingshoofd verweten "pestgedrag" de bestreden beslissing luidt als volgt :

> "noch uit de nota's noch uit de kopies van door het afdelingshoofd aan mevrouw Karla HOUDART gerichte mailberichten, die zich in het tuchtdossier bevinden, enig pestend karakter blijkt; dat integendeel uit het dossier blijkt dat in haar briefwisseling naar mevrouw Karla HOUDART toe het afdelingshoofd zich neutraal opstelt en daarbij steeds, altijd maar weer, inspanningen en suggesties doet om de communicatie met mevrouw Karla HOUDART te verbeteren en afspraken te maken; dat het feit dat mevrouw Karla HOUDART in een aantal van die nota's in gebreke werd gesteld, nog niet betekent dat ze een pestende inhoud hebben; dat, mocht mevrouw Karla HOUDART het optreden van het afdelingshoofd als pesterij ervaren, het verbazing wekt dat zij die toestand niet vroeger heeft aangeklaagd bij de daarvoor geëigende instanties zoals ondermeer de departementale opdrachthouder HRM; dat zij geen enkel stuk voorlegt waaruit kan blijken dat ze vóór aanvang van de tuchtprocedure die toestand heeft aangeklaagd; dat zij er nergens in slaagt om te bewijzen dat er effectief sprake is van pesterijen; dat mevrouw HOUDART zich blijkbaar ten onrechte probeert te manoeuvreren in een slachtofferrol";

dat de Raad van State uit het administratief dossier niets anders kan dan vaststellen dat het afdelingshoofd tegenover verzoekster blijk heeft gegeven van een groot geduld en een blijvende bereidheid om met verzoekster tot een normale arbeids-relatie te komen en dat van enig vermeend "pestgedrag" vanwege het afdelingshoofd geen spoor te bekennen is; dat verzoekster niet redelijk kan betwisten dat zij bij de behandeling van het dossier radiotherapie van het Limburgs Oncologisch Centrum, tegen de uitdrukkelijke instructie van haar afdelingshoofd in, voor de Vlaamse adviesraad voor de erkenning van verzorgingsvoorzieningen niet het standpunt van de administratie en van de bevoegde Vlaamse minister, maar haar persoonlijk

standpunt wou verdedigen en dat alleen door het alert optreden van het afdelingshoofd kon verhinderd worden dat dit standpunt in de adviesraad werd medegedeeld en dat verzoekster het woord kreeg; dat dergelijk gedrag een kennelijke inbreuk is op de loyaliteitsverplichting en dat dit ook als zodanig is uiteengezet in de bestreden beslissing; dat verzoekster immers er aan voorbijgaat dat zij zich moest houden aan het standpunt dat door de administratie en de bevoegde Vlaamse minister was ingenomen zodat haar bewering dat haar standpunt in het genoemde dossier als het enig juiste was en dat het standpunt van de bevoegde Vlaamse minister gebaseerd is op onvolledige en foutieve informatie, ter zake geen enkele relevantie kan hebben; dat verzoekster ook onomwonden erkend heeft dat zij geen elektronische berichten leest van het afdelingshoofd en dat zij dus niet op de hoogte is van de instructies die haar op die wijze gegeven worden, en dat zij bovendien een aangetekend schrijven, waarop zij het handschrift van het afdelingshoofd heeft herkend, ongeopend heeft gelaten; dat uit het administratief dossier ook afdoende blijkt dat zij ook andere communicatie weigert en zelfs de statutair voorziene functionerings- en planningsgesprekken weigert; dat verzoeksters weigering om opdrachten uit te voeren en haar weigering om de werklast van een collega in zwangerschapsverlof over te nemen vermeld zijn in de genoemde nota van 12 april 2000, waarop verzoekster nooit heeft gereageerd; dat het middel bijgevolg niet ernstig is;

4. Overwegende dat aldus niet voldaan is aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig november 2000 en een, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

V. WAUTERS. **L. HELLIN.**